

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 96 Кодексу законів про працю України, частини шостої статті 6 Закону України „Про оплату праці“

м. К и ї в
13 липня 2017 року
№ 14-у/2017

Справа № 2-9/2017

Конституційний Суд України у складі суддів:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого, доповідача,
Гульгая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Туницького Олександра Миколайовича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 96 Кодексу законів про працю України, частини шостої статті 6 Закону України „Про оплату праці“ від 24 березня 1995 року № 108/95–ВР зі змінами (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 17, ст. 121).

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Народні депутати України звернулися до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини шостої статті 96 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс), частини шостої статті 6 Закону України „Про оплату праці“ від 24 березня 1995 року № 108/95–ВР зі змінами (далі – Закон). Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (далі – Закон № 1774) до зазначених положень Кодексу та Закону було внесено зміни, згідно з якими мінімальний посадовий оклад (тарифна ставка) встановлюється у розмірі, не меншому за прожитковий мінімум, встановлений для працездатних осіб на 1 січня календарного року.

На думку авторів клопотання, внесені Законом № 1774 зміни до положень частини шостої статті 96 Кодексу та частини шостої статті 6 Закону звужують обсяг існуючих прав людини і громадянина.

До внесення зазначених змін формування тарифної сітки (схеми посадових окладів) здійснювалося на основі тарифної ставки робітника першого розряду, яка встановлювалася у розмірі, що перевищує законодавчо встановлений розмір мінімальної заробітної плати, та міжкваліфікаційних (міжпосадових) співвідношень розмірів тарифних ставок (посадових окладів), а після внесення вказаних змін мінімальний посадовий оклад (тарифна ставка) встановлюється у розмірі, не меншому за прожитковий мінімум, встановлений для працездатних осіб на 1 січня календарного року.

За змістом статей 7, 8 Закону України „Про Державний бюджет України на 2017 рік“ від 21 грудня 2016 року № 1801–VIII прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць для працездатних осіб у 2017 році встановлюється у розмірі: з 1 січня – 1600 гривень, з 1 травня – 1684 гривні, з 1 грудня – 1762 гривні, а мінімальна заробітна

плата з 1 січня 2017 року становить 3200 гривень. Враховуючи приписи цього закону, народні депутати України стверджують, що положення частини шостої статті 96 Кодексу та частини шостої статті 6 Закону не відповідають положенням частини першої статті 8, частини третьої статті 22 та частини четвертої статті 43 Конституції України.

Обґрунтовуючи свої твердження, суб'єкт права на конституційне подання посилається на статті 1, 3, 8, 22, 43 Конституції України, правову позицію Конституційного Суду України, викладену в його Рішенні від 29 січня 2008 року № 2-рп/2008, за якою право заробляти собі на життя є невід'ємним від права на саме життя, оскільки останнє є реальним лише тоді, коли матеріально забезпечене (абзац другий підпункту 6.1.1 підпункту 6.1 пункту 6 мотивувальної частини), а також на положення міжнародних актів.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 22 червня 2017 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному поданні має зазначатися правове обґрунтування тверджень щодо неконституційності правового акта або його окремих положень (пункт 4 частини другої статті 39); предметом розгляду Конституційного Суду України може бути конституційне подання, у якому викладаються аргументи і стверджується про неконституційність законів, інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим (частина перша статті 71). Отже, суб'єкт права на конституційне подання, стверджуючи про невідповідність оспорюваного акта (його окремих положень) Основному Закону України, повинен навести

правові аргументи щодо такої невідповідності (Ухвала Конституційного Суду України від 2 жовтня 2014 року № 86-у/2014).

Аналіз конституційного подання дає підстави для висновку, що народні депутати України не навели правового обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень частини шостої статті 96 Кодексу, частини шостої статті 6 Закону, а лише виклали їх попередню і чинну редакції та обмежилися цитуванням окремих положень Конституції України, Закону України „Про Державний бюджет України на 2017 рік“, статті 1 Конвенції Міжнародної організації праці № 95 про захист заробітної плати 1949 року, Європейської соціальної хартії (переглянутої) 1996 року, а також посиланням на правову позицію Конституційного Суду України, викладену в його Рішенні від 29 січня 2008 року № 2-рп/2008.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що у розумінні пункту 4 частини другої статті 39, частини першої статті 71 Закону України „Про Конституційний Суд України“ наведення змісту положень законів, цитування окремих приписів Конституції України, правових позицій Конституційного Суду України без викладення аргументів щодо невідповідності Основному Закону України положень закону не може вважатися правовим обґрунтуванням (ухвали від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 4 квітня 2017 року № 4-у/2017).

Крім того, стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень частині четвертій статті 43 Конституції України, народні депутати України не врахували положень статті 3¹ Закону, які передбачають гарантії забезпечення мінімальної заробітної плати.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 39, 45, 50, 71 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

У х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 96 Кодексу законів про працю України, частини шостої статті 6 Закону України „Про оплату праці“ від 24 березня 1995 року № 108/95–ВР зі змінами на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ